

Magdalena

Keset tuba on alumiiniumist kast. Kastist sünnib mees nagu Veenus merekarbist. See on Ebastandardne mees. Oma pisikeses alumiiniummaailmas on ta ainsaks refereeritavaks mõõtühikuks. Tema kandineline maailm lähtub tema kehast. Iga külg ja serv arvestab tema liikmete pikkuse, laiuse ja painduvusega. See on Ebastandardse mehe individuaalne vajaduspõhine keskkond. Multifunktsionaalne mööbliese, turvaline kest või isiklik mõõteriist. Fantaasia töölerakendamise puhul isegi toimiv trenadžöör.

Kastist väljapoole jäävas maailmas elab aga Standardmees. Tema on umbes 20-30 aastat vana, 70 kg raske, 170 cm pikk, heleda nahavärviga, heas tervislikus seisundis lääneeurooplane või põhjaameeriklane ja ta elab piirkonnas, kus on keskmiselt 10-20 kraadi sooja. Selle mehe järgi on loodud kogu ülejäänud maailm.

Standardmehel on siin maailmas kõige mugavam ja turvalisem elada. Ta näeb alati kõige paremini. Tal pole eriti selja- ja liigese-probleeme. Tema voodi pole kunagi liiga lühike või kitsas. Tema turvavöö kunagi ei sooni. Tal on autoavariis kõige suurem tõenäosus ellu jääda. Tal on kontoris alati paras temperatuur. Tema vajadustega arvestatakse liikluses kõige rohkem. Ta pääseb alati igale poole ligi, kuhu vaja. Ta ulatab alati riiulist asju võtma. Ka tema stressitase on selle võrra väiksem. Standardmees seisab sirgelt jalad-käed koos ja seejärel jalad-käed harali. Ta mahub täpselt ideaalse ringi ja perfektse ruudu sisse. Ta keha jaotub täpselt kaheksaks osaks, millega arvestavad kõik disainerid ja arhitektid. Tema järgi luuakse standardeid. Standardmees arvab, et temasuguseid ongi siin maailmas kõige rohkem ja seetõttu on see kõik õige. Kõik muu on kõrvalekalle, küljeluu, erand, veidrus, ebanormaalsus, ebastandardsus.

Nii peavadki ebastandardsed inimesed Standardmehe ruumi dekonstrueerides endale ise oma keskkonda looma.

Tekst:

Maasik

Kunstnik:

Kama

Siin

Vitamiin

Siim Preiman:

Jälle standardid ja ruumiprobleemid...

Lilian Hiob:

Jah. Inimese soov ümbritsevat mõõta, kaardistada, raamistada, enda teadmisele allutada on valgustusaja mõttelaad, mis on 18. sajandist meiega tänapäeva kaasa tulnud. Muud moodi ei oskagi enam ümbritsevat mõtestada. Aga standardi-ihaluse, selle järgimise ja paikapanemisega kaasneb koloniseerimise probleem: kõik mis ei ole standardile vastav või ei mahu kaanonisse, on teine, võõras, tundmatu, ebastandardne, üldjuhul see madaldatakse, allutatakse või jäetakse kõrvale. Seega on standard oma olemuselt problemaatiline.

SP:

Siim Karro tegeleb oma teoses struktuuraalse hierarhia paljastamise ja selle tagurpidi pööramisega. Nutiseadmed on ju ka disainitud nii, et nad kasutaksid ära inimesele omaseid psühholoogilisi kiikse, et võimalikult märkamatuult inimesele hädavajalikuks muutuda. Inimene on ressurss, keda nihutada ja lükata. Samamoodi ehituses: eesmärk ei ole ehitada sinule võimalikult sobivat ruumi, vaid võimalikult paljudele piisavalt sobivat ruumi, mida saab kiiresti kopeerida ja jäljendada.

LH:

Karro pakubki välja alternatiivse ühiku, mis lähtub konkreetsest subjektist, kes parasjagu ühikuga kontaktis on. Ühik on suurust ja kuju muutev, volditav, eripidi kokku- ja lahtikäiv.

SP:

Ta nimetas alumiiniumi puidu kõrval üheks headest materjalidest. Just selle tõttu, et teda on hõlbus ümber töödelda. Mulle on see materjal alati tundunud külm, terav ja halva maitsega.

LH:

Materjalivalik on tõesti intrigeeriv. Eriti kuna varasemalt on Siim Karro oma loomingus töötanud alternatiivsete ehitusmaterjalidega, näiteks mükoplastiga (seeneniidistiku abil tekitatud orgaaniline ehitusmaterjal). Kui seeneniidistiku kasutamine võimaldaks standardeid lihtsasti vastavalt inimesele kohandada, siis alumiiniumi abil standardite painutamise on märksa keerukam ülesanne. Näis kas Siim Karrol õnnestub alumiiniumit rakutasandil ümber kodeerida.

Kunstnik:

Karro

Tekst:

MÕÕDUPUU

Order is being processed. Siim klikkas uuesti trakkimisnumbrile. Samasugune, külm ja ükskõikne ingliskeelne kiri ilmus taas ekraanile. Fakk, oli vaja maksta selle *next day delivery* eest. Istuvad seal Rootsisis oma Covidi ja rahvuspühadega, on raske inimesele saapaid saata.

Siim ootas saapaid väga. Nagu kohe eriti palju. Ei, ei saa öelda, et Siim oleks olnud liiga edev mees, ei-ei, selline keskmine ultrahipster, kelle puhul mõni vähem hipster tegelane võiks teha iidset „*hipster or homeless*” nalja ja sellega reeta enda vanamoodsust ja labast huumorisoont. Aga igal juhul kuulusid tema garderoobi mitmed khuulid jakid (pigem bomberid aga ka mõned 1990. stiilis nahkjakid), püksid olid alati ideaalpikkusega ja pead kroonis nii mõnigi kord iroonilise tähendusega nokamüts. Õnneks oli Siim pikk ja kõhn, mõni ütles, et isegi modellimõõtu noormees ja kandis välja peaaegu kõik riided. Inimeses peab ju kõik olema kaunis, ütles kunagi keegi ja Siimule oli tähtis, et kõik istuks seljas hästi, oleks paras ja üleüldse võiksid riided mõjuda harmooniliselt.

Läks juba kolmas päev. Reede hommikul ärgates - ja reede õhtul pidi aset leidma üks eriline sündmus, mistõttu saidki saapad tellitud - võttis unine Siim telefoni kätte, olles juba sisimas lootuse kaotanud ning plaanides asuda Eytyse moebrändiga juriidilisse sõtta. Kuid ei! Ekraanil ilutses rõõmusõnum: „Sinu pakk XXX saab süsinikuneutraalselt toimetatud asukohta DPD automaat Tallinn Viru Terminal kella 15 ja 16 vahel.” Margitiga pidi Siim Argo baaris kohtuma kell 18.

Viru keskusest koju jõudes hakkas Siim jakki seljast võtmata lahti rebima põhjalikult pakitud saadetist: üks karp, siis teine, siis siidpaber, siis kangakott - ikkagi 314 faking eurot! - ja siis saapad. Saapad. Ahah. Hmm. „Ei no nad on suht täpselt samad nagu pildil,” ütles endale Siim, kuid ta käsivarsi kattis järsku kananahk. Musta värvi, kerge platvorm, modernne versioon klassikalisest *chelsea* saapast, veits nagu Mad Max või midagi, peavadki nägema nii suured välja, apokalüpsis on khuul. „Peab jalga proovima,” otsustas Siim ja hakkas saapaid jalga tirima. Saapad ei allunud hästi, olid väga rasked ja ebamugavad. Lõpuks saapad jalas, kõndis Siim korra koperdades, sest saabaste pikk metallotsaga nina jäi ette, ootusärevalt peegli ette. „Ei no täpselt see, mis ma endale ette kujutasin,” ütles Siim endale uuesti, olles minut aega jutti end peeglist vahtinud. Ta keeras teist külge ja võttis sisse enda signatuurpoosi. Natuke on nagu proportsioonist väljas. „Aga nii ongi mõeldud, *oversize* on moes. Jah, need tõesti ON head saapad,” ütles Siim endale kolmandat korda.

Argosse jõudis ta gramm hiljem kui kell 18 ja Margit juba istus lauas, nägi teda kaugelt ning siis naeratas imelikult. Nad jõid saperavit ja rääkisid tühjast-tühjast. Vestlus oli kuidagi puine, Margit vaatas tihti telefoni. Siim mõtles kogu aeg saabastele, mis istusid koos nendega ühes lauas, kuigi laua all, ja käisid talle järjest rohkem pinda.

Margit ei viitsinud Svetasse tulla, ütles, et peab kodus artiklit kirjutama. Siis kui nad vaikides Argost väljusid, astus Siim talle kohmetult jala peale. Margit karjatas. Siim ukerdas üksi kodu poole ja oli elus pettunud. Saapad logisesid jalas ebakindlalt ja kotsad tegid nõmedat häält.

Tekst:

Vetik

Hanna Larva

Inimkeha on imepärane, dünaamiline ja avatud vorm. Järjekindlalt, vastuvõtlikkuse ja loovuse piiril, improviseerib ta oma suhestust liikuva eluilmaga. Maurice Merleau-Ponty fenomenoloogia kirjeldab taju kui osalust, mille kaudu mängualdis *keskkond* end inimese meelteni sirutab¹. Põimitud maailmapilt aga harmoonilist heaolu osalistele iseeneslikult ei taga.

Karro huvitub asjaolust, et oleme mõistuse juhatusel kujundamas tardunud elukeskkonda. Meelelise ja pidevas muutumises olendina see pigem nüristab meid². Rääkimata teiste liikide elususest. Tehislikel standarditel põhinev füüsis on koopia peegeldus mõttetasele juurdunud mõõtkavast ja vastupidi. Korduste igavusest ärev meel. Kitsas tunne.

Kunstnik juhib tähelepanu standardite suhtelisusele ning pakub välja indiviidi eripäradest lähtuva, paindliku mõõtühiku. Uus ühik põhineb inimkeha füüsilisel proportsioonil ning kunstniku isikliku keha järgi valmib kuubik. Multifunktsionaalne mööbliese. Emantsipatsioon väliste mõjutajate ja ootuste kütkeist väljendub Karro teoses inimese kui kehtestaja positsiooni rõhutamisena.

Teadlased on leidnud, et kokkupuutes suursuguste paikade ja vaatepiltidega, olgu nendeks hingematvad looduslikud nähtused või inimese loodud ehitised, tekib kogejas kohaolu, mis omakorda loob tunde aja rohkusest, väheneb kärsitus.³ Kokkupuute järelkajas olid uuringus osalejad nõus annetama rohkem oma aega heategevusele ning eelistasid võimalusel kogemust mõne materiaalse toote asemel. Millise sisemise kuvandi loob siis meie endi mõõtu tehismaailm? Korduste igavusest ärev meel? Kitsas tunne.

1 David Abram, *The Spell of the Sensuous: Perception and Language in a More-than-Human World*, New York: Vintage Press, 1997, lk 57.

2 Siim Karro, *Tajuline lootusetus pinnapealsuse ajastul*, Sirp, 26. juuli 2019.

3 Melanie Rudd, *Awe Expands People's Perception of Time, Alters Decision-Making, and Enhances Well-Being – Psychological Sciences*, Volume 23(10), lk 1130-1136. Täna Marianne Jõgi, kelle valmiv doktoritöö juhatas mind käesoleva allikani.

Tekst:

Kaljo

Kunstnik:

Karro

Universaalse keha kui mõõdupuu kasutamine igapäevapraktikas pole pelgalt ebamugav, vaid ka traumeeriv. Mitte ainult meid ümbritsev keskkond pole disainitud keskmisele allutatud standardite järgi, vaid ka ootused võimekusele ja oskustele.

Minu lapsepõlve üheks suurimaks traumaks oli kehalise kasvatuses tund. Jooksin kõige aeglasemalt, hüppasin kõige vähem ja kui tennisepalli tuli hinde "3" saamiseks visata 15 meetrit, siis ka suurima pingutuse järel küündisin maksimaalselt 12,5 meetrini. Teatejooksus või pallimängudes tundsin end eriti näruselt, sest ülejäänud võistkond oli ju kehva soorituse pärast pahane. Aga ma ei olnud ebasportlik noor - käisin 7 aastat võistlustantsus ja tegin trenni umbes 5 korda nädalas. Lihtsalt kergejõustikus ning pallimängudes olin erakordselt andetu. Ühesõnaga täpselt selles, mille eest koolis hindeid pandi.

Kusjuures ma ei teadnud oma standarditele mittevastavust selle ajani, kuni kooli läksin. Väiksenä sõi teid suvilas palju jalgrattaga, mängisin teiste lastega ukakat ja kulli. Mulle meeldis end liigutada, õues aega veeta ja ujumas käia. Pärastpoole enam mitte - kui ma sain teada oma füüsilise võimekuse parameetritest ja igasugustest numbritest, kadus julgus teiste ees nii joosta kui ka palli visata või püüda. Äkki nad saavad teada, et olen imelik...

Ükskord baka-õpingute ajal jalutasin, lõuend käes, Toompeale tundi. Ähkisin ja puhkisin ilmselt, sest koorem oli raske ja kõndida tuli ülesmäge. Vastu tuli minu gümnaasiumi-aegne kehka õpetaja koos õpilastega. Ta teatas kõva häälega: "Tore on sind ka end liigutamata näha." Vastasin vist, et noh, ma käin tegelikult pilateses ka. Mille peale staažikas pedagoog teatas, et see ei ole mingi trenn.

kunstnik:

Tekst:

Hoffmann

Hiinas käies tulid kohalikega jutuks kuulsad kummituslinnad. Mägi lükatakse buldooseritega siledaks ja tekkinud kruusasele tasandikule püstitatakse kümneid, sadu, tuhandeid kõrghooneid tulevastele elanikele, keda aga ei tule. Esialgu ei ole ei busiiliine ega õieti teidki. Mõnes 20-kordses majas elab kolm peret, teises paarteist. Tuul huugab paneelide vahel. Üks kohalik jahutas mu skepsist. Ta ütles, et ta elas mitmed aastad ühes sellises arenduses. Esimesel aastal oli, jah, tühjavõitu, linnaosa oli ju ehitatud 100 000-le. Aga järgmisel aastal hakkas juba buss käima ja paari aastaga oli demograafia jälle võitnud. Kuuldavasti ei olnud konkreetse linna planeerijad konkreetsetes asumis isegi kunagi käinud, arvutiprogrammis majade valmisjoonistamisest piisas, piirnõrmid ja inimikoonid olid ju olemas.

Värsketes, veel tühjades korterites on mingi seletamatu võlu. Muidugi asjatundja oskab kohe öelda, et sellise ventilatsioonilahendusega hakkab veel nalja saama või selle uksepiida vastu jääd veel aastaid õlga ära lööma. Aga ikkagi - peamine, mis siin elab, on tulevik. Unistus tulevikust.

Siim Karro teosed lähevad sügavale. Ta on kontseptualist, isegi fundamentalistlik kontseptualist. Võtta uurida ja kahelda kogu meetrisüsteemi, kogu tänapäeva füüsilist ruumi mõtva globaalse (mõnede eranditega) ühiskondliku kokkuleppe alus - selles on kainust, jäärpäisust ja põhimõttelisust. Mulle on ikka tundunud, et selliste kunstnike loomingu puhul on keskne küsimus, kuidas õnnestub filigraanselt teostatud intellektuaalne uurimustöö tõlkida esteetiliseks ruumiks, meeleliseks kogemuseks. Kui õnnestub, kui lisaks ajatutele küsimustele tuleb lisakontekstina appi ka kaasaeg - buumi ootamatu kuristikulangemine, kiirkinnisvarale ehitatud majanduse õhkõrn pääsemislootus läbi pidurdamatu virtuaalse rahatrüki - siis on selliste kunstnike teoseid nende täpsuses ja mõjus raske ületada. Inimmõõdet pole kunagi olnud vähem.

Kunstnik:

Tekst:

Arhitektuur on ikka otsinud universaalseid lahendusi ideaalse ruumi loomiseks. Ideaalne ruum vajab aga ka ideaalset inimest, disainides ümber selle kasutajat ja dikteerides tegevusi, mida on võimalik ruumis üldse praktiseerida.

Siim Karro on loonud Artishoki biennaalile enda mõõdus alumiumist multifunktsionaalse kuubiku, mida lahti voltides saab seda kasutada kas mööbilina, asjade ladustamiseks, trenni tegemise platvormiks või muudel võimalikel otstarvetel. Standardile vastandudes võtab ta mõõdu enda järgi, ent on ikkagi enese poolt loodud miniatuurses keskkonnas avaras uusarenduses sõna otseses mõttes nurka surutud.

Tundub, et Siim Karro soovibki siin tähelepanu suunata kaasaegses arhitektuuris valitsevatele vastuoludele. Ühelt poolt liigub tänapäevane disain „*custom made*” maailma suunas, ehk kui sul on ressursi, siis loo ise oma mõõtühikute süsteem oma jala, põia ja küünarnuki järgi. Kui sul aga ressursse pole, siis tuleb leppida väiksemate mahtudega: minimaja, konteiner, telk või nagu Karro väikse irooniaga välja pakub - kokkupakitav kuubik.

Mis siis on inimese absoluutne miinimum? Koroonaviiruse ajal oleme kindlasti kõik sellele palju mõelnud. Ajal, mil kodust sai meile töökoht ja trennisaal, lastele kool ja huviring, tuli kodune ruum ümberkorraldada lahti - ja kokkupakitavateks minikeskkondadeks, mis võimaldaks kõikide vajalike tegevustega piiratud ruutmeetritel kuidagi edasi tegeleda.

Ka Siim Karro ei anna alla. Ta siseneb sissekolimisjärgus uusarenduskorterisse läbi oma loodud kuubiku. Iseenese mõõtühikuna etendab ta enese mõõtmist kui mingit raskesti defineeritavat sissekolimisrituaali, rahmeldab oma minimalistlikul platvormil füüsilist tööd asendavat trenni teha, juskui küsides, kas teie olete oma koha, oma kuubikuga rahul?

Kunstnik:

Tekst:

Säde

standard nimisõna et

1 vormi-, kvaliteedi-, taseme- vms nõuete kogum, ühtsed kohustuslikud nõuded ja juhtnõõrid millegi korduvaks tegemiseks või kasutamiseks; selliseid nõudeid kirjeldav dokument

Kõik tooted on valmistatud range tehnilise standardi põhjal

Naabersõnad

omadussõnaga

uus standard | ühtne | kõrge | kehtiv | ühine | riiklik | eetiline | kindel | asjakohane | vajalik | euroopalik | ülemaailmne rahvusvahelised **standardid** | tehnilised | erinevad | siseriiklikud | üldised | sotsiaalsed | demokraatlikud

teatud **standard**

Kvaliteeti aitab tagada teatud standarditele vastamine

tegu sõnaga

standard kehtib | puudub | vastab | sätestab | nõuab | lubab | määratleb | käsitleb **standardit** kohaldama | looma | kehtestama | rakendama | kasutama | avaldama | välja töötama | järgima

Standardid töötatakse välja keskmise töötaja jaoks

standardile vastama

Tootja paneb oma tootele märgi, mis tõendab, et toode vastab standardile.

nimisõnaga

kvaliteedi **standard** | maailma teenuste **standardid** | lääne | tänapäeva **standardite** väljatöötamine | kehtestamine | järgimine | kasutamine **standardi** nõuded

Mis oli kõige raskem osa standardi nõuete täitmisel?

normid ja **standardid** | eeskirjad | nõuded | reeglid

Bussid vastavad kõikidele euroliidu normidele ja standarditele.

1.1 eeskuju või näidis, millega midagi võrreldakse

Maaelu ei vasta hea elu standardile

2 endisaegne Inglise ruumimõõt, 165 kuupjalga (umbes 4,67 m³)

Veel sarnaseid sõnu

norm, konditsioon, standardformaad, topeltstandard, standardne, standardkeel, standardsus, standardmark

* Sissekanded pärinevad Sõnaveebist: EKI ühendsõnastik 2020. Eesti Keele Instituut, Sõnaveeb 2020. <https://sonaveeb.ee/sõna> või väljend (7.11.2020). Esitatud osaliselt.

kunstnik:

Tekst:

Pravaištel

Marja

Möödan end üle. Pealaest jalatallani. 1840 mm. Pea übermööd on 500 mm. Pool meetrit. Jalatald on 280 mm pikk. Säär on jällegi pool meetrit, sama mis pea, kui see laiali laotada. Naljakas mõelda. Puusakondini on 1050 mm, nabani 1150 mm, õlgadeni 1580 mm ja ninaotsani 1700 mm. Lapsena oli 1580 mm mu unistuste pikkus, muuseas, aga pärast seda kasvas veel terve pea otsa, koos kaelaga. Igatahes. Käsi keskmise sõrme tipust õlaliigeseni on 760 mm, õlad 480 mm laiad, nimetissõrm 90 mm ja nimetissõrme tipust põidla tipuni on täpselt 200 mm. Hea teada. Noh, aitab kah. Nendest numbritest saab nüüd ruum. Ilusti kehasse. Siis ma istun seal ja seisan ja vaatan ja mõtlen. Ja hakkab millegipärast hoopis nihelema. Midagi läks ikkagi nihu. Vaatan kõik uuesti üle. Peaks justkui klappima. Need kulud ja tulud ja kõiksugu muud möödud ja numbrid. Aga nihelemine ei anna asu. Miski pitsitab ja trummeldab, tahab välja pääseda. Ja alles siis hakkab koitma: vaim ei mahu ära! Tema unustasin ma täiesti, ei võtnud ei mõõte ega midagi. Ja juba ongi liiga hilja. Lipsab teine aknast välja. Jään talle nõutult järele vaatama. Alguses on muidugi hea rahulik. Aga siis hakkab igav. Kuidagi kõle ja üksluine. Mõtlen, et kust ta siis ikkagi läks ja millal ta ka tagasi tuleb. Ta võib muidugi olla juba kes teab kus. Parematel jahimaadel. Kusagil parajas hämaruses mõne sammaskäigu all, istub parem jalg üle vasaku ja mõlgutab võlve silmitsedes mõtteid. Seal on küllaga ruumi end laiali laotada, hingata sisse ja välja. Võib tunda püha hooletuse hõngu ja vaadata pealt juhuste mängu. „Tahaksin ka sinna,” õhkan nukralt. Mis on üks keha ilma vaimuta? Igatsuses hüüan teda. Alguses vaikselt, siis juba kõvemini. Aga vastust ei tule kusagilt. Ainult tuul ulub majade vahel nagu nutaks temagi kedagi taga. Pean ta üles leidma! Püsti hüpates löön pea ära. Liiga täpselt sai kõik välja mõõdetud. Pole ruumi kasvada.

Kunstnik:

Tekst:

Luiga

Siim Karro

„Mina olen kõige mõõt”

Enne kogema asumist palun lugege seda teksti hoolikalt. Kui teil tekib küsimusi või te pole milleski kindel, küsige kellelki järele.

Hoidke seda teksti turvalises kohas, te võite tahta seda uuesti lugeda.

Milles seisneb „Mina olen kõige mõõt”?

Standardsuses, standardites ja standardiseerimises. Selles, kuidas standardid tingivad ja suunavad seda, kuidas me midagi teeme, ja kuidas me hindame igasuguste tegevuste ja tulemuste kvaliteeti. Asi on mõõdupuudes, sest spetsialist Witold Kula väidab, et õigus määrata mõõte on võimu tunnus. Samas on see ka maitse asi, sest spetsialist Susan Sontag tõdeb, et ka maitse reeglid jõustavad võimustruktuure.

Mis on soovitatav annus?

Üks mõõtühik, mis on isikupäraselt inimlik ja ratsionaalne. Mõõtühiku ja muu toetava loogika puudumisel võtke annuse aluseks 175 cm pikkune (valge) mees, või toetuge kaheksandikmeetri süsteemile ja ideaalsele idealistlikule inimesele.

Millal peab „Mina olen kõige mõõt” kogemisega eriti ettevaatlik olema?

Kui arvate, et kõike peaks organiseerima ja standardiseerima. Kui te pole kindel lühendi ISO tähenduses või mida kujutab endast antropotsentrism. Kui olete liiga ratsionaalne ja/või mitte piisavalt keskpärane. Kui arvate, et inimene on looduse kroon ja üldse mitte loom. Kui teil pole maitset või kui seda on liiga palju.

Mis juhtub kui annus ununeb?

Kui annus ununeb, meenutage niipea kui meenub. Teile võib tunduda, et uue annuse asemel on lihtsam tegeleda unustamise tagajärgede haldamisega, aga ei ole. Ei. Ei ole. Seejärel jätkake sarnaselt varasemale.

Mis on „Mina olen kõige mõõt” võimalikud kõrvalnähud?

Võib tekkida arusaam, et selle asemel, et teha nii nagu on tehtud – sest nii ju tehakse – võiks teha hoopis nii nagu on päriselt, vastavalt olukorrale – vastavalt olukorra peale mõtlemise tulemusel tekkinud mõtetele – vajalik ja ka mõttekas teha. Raamatus „The Standard Book of Noun-Verb Exhibition Grammar“ kirjutab spetsialist Niekolaas Johannes Lekkerkerk, et „näitustamise kompleks (*exhibitionary complex*), nii nagu me seda tänapäeval mõistame, on endiselt tugevalt *tegelikkuse (matters of fact)* korda juurdunud – inimene kui kõigi asjade mõõdupuu – kuid seda peaks pigem aktualiseerima tulemaks toime *murelikkusega (matters of concern)*, millega üldpildis silmitsi seisame.“

Kui mõni eelnimetatu või muu kõrvalnäht tekitab teis muret, rääkige kellegagi.

Tekst: